

SPOLU TO DOKÁŽEME

JÁHEN JOSEF JANŠTA

Když si lidé na začátku občanského roku přejí vše nejlepší, tak jsou u toho nejméně dva. Ukazuje to na skutečnost, že šťastný nemůže být člověk sám. Opravdovou radost zakouší člověk jenom ve společenství s druhými v rodině, ve farnosti, mezi kamarády nebo jinde.

Tato pravda je napsána i v Bibli, kde po stvoření prvního člověka říká Bůh: „Není dobré, aby člověk byl sám. Učiním mu pomoc jemu rovnou.“ (Gen 2, 18) A tak Bůh přivedl muži ženu, aby žili spolu.

Snad i vás dojde příběh dvojice mladých lidí. Muž i žena byli postižení, a tak si nemohli najít partnera pro život. Když se pak seznámili a chtěli se vzít, lidé jim to rozmlouvali: „Potřebuješ zdravého partnera, a ne nemocného.“

Oni se však měli rádi a Bohu za svou lásku děkovali. Věřili, že dohromady budou natolik silní, aby zvládli život.

Při svých vycházkách došli k řece, kde si mohli vypůjčit loďku, aby dopluli na druhý břeh. Zprvu se lekli: vždyť ona byla slepá a on po dětské mozkové obrně nemohl pohybovat rukama.

Pak si však řekli: „Spolu to dokážeme.“

Muž přemýšlel nahlas: „Já vidím, a tak budu určovat směr.“

Žena se pak chytla vesel a snažila se stejnoměrně zabírat oběma pádly. Nějakou dobu trvalo, než se oba ve svých funkcích sladili.

Řeku pak šťastně překonali. Lidé, kteří je předtím od plavby zrazovali a nabízeli jim, že je převezou, jim po přistání mohutně tleskali. A protože se dozvěděli, že oba snoubenci mají krátce před svatbou, tak jim přáli šťastnou životní plavbu v manželství.

Lidé si často na začátku roku přejí, aby byli šťastní. I my si to můžeme přát s vědomím, že šťastní můžeme být jenom tehdy, když budeme chtít být šťastní s druhými.

Ilustrace: Jiří Vančura

TOMÁŠ TETIVA U2 jsou zpět s novým albem SONGS OF EXPERIENCE

Začátkem prosince vyšlo oficiálně nové album irské skupiny U2 Songs of Experience. Je to už jejich 14. studiové album a volně navazuje na jejich předchozí desku Songs of Innocence – obě alba svými názvy odkazují na sbírku básní anglického básníka a mystika Wiliama Blakea.

U2 se na hudební scéně pohybují už několik desetiletí a bez nadsázky je lze považovat za největší kapelu současnosti. Od garážových postpunkových začátků se postupně vypracovali v obří stadionovou kapelu, jejíž velkolepé vizuální show jsou dech beroucí.

Důležitou roli v jejich tvorbě hrají texty skladeb, které mají u U2 často až duchovní hloubku, což zjevně pramení z toho, že tři ze čtyř členů kapely jsou praktikující katolíci. Zatímco jiné kapely ve svých skladbách vzývají sex, drogy a rock'n roll, U2 jsou poctiví

duchovní hledači, kteří se na život a svět dívají z jiného úhlu.

Jich písně se věnují víře i s přiznanými pochybnostmi, hledání Boha a lásky, nebo se naopak po hlavě vrhají do víru světa a vášnivě protestují proti nespravedlnosti, která se děje jejich bratřím a sestrám, ať už v Severním Irsku nebo v Etiopii, nebo kdekoli jinde. V každém případě se ale dá říci, že U2 je kapela, která vás přinutí přemýšlet.

Zatímco na Songs of Innocence U2 zpívají o svém dospívání v Irsku v sedmdesátých letech, jejich poslední album lze považovat za jejich nejosobnější – zpěvák a nejvýraznější autorská osobnost U2 Bono zde posluchačům předkládá dopisy ve formě písní, které jsou adresované místům a lidem, kteří jsou blízci jeho srdci.

Nové album vznikalo současně s nahrávacím předchozí desky a samotným členům kapely bylo brzy jasné, že se nakonec bude jednat o dvě separátní alba. Celý proces vzniku alba pozdržela bouřlivě se měnící politická situace ve světě – události typu Brexit nebo zvolení Donalda Trumpa americkým prezidentem přiměly kapelu, aby velkou část nového materiálu přepsala tak, aby se v něm více odrážela naše současnost.

Současný zvuk kapely už od začátku milénia směřuje k čím dál větší uhlazenosti, která ale našťastí nepostrádá invenci. První singl z nového alba You're the Best Thing about Me ukazuje kapelu ve skvělé formě a je jasné, že tahle písnička se v rádiu vyjímá více než dobře. Těžko říci, jestli U2 ještě někdy překonají svoje nejslavnější alba, v každém případě každá jejich nová deska stojí za poslech.

Foto: U2.com

NEZÁŽIVNÝ ŽIVOT

OTEC ŠTĚPÁN SMOLEN

Dostal jsem za domácí úkol napsat do Tarsicia úplný životopis jednoho z nejpůvodnějších katolických světců – Šarbela Machlúfa. Možná toho Libanonce znáte. Je to muž v černé kápi s dlouhým bílým vousem, který se na vás ze svatého obrázku nikdy nepodívá, neboť má sklopené oči. Tento velebný stařec má miliony ctitelů po celém světě a já, jakožto zkušený investigativní reportér, jsem se pro vás za pomoci nejmodernějších tajných technologií, jako je Google a YouTube, pokusil zjistit proč.

Nejprve slíbená podrobná biografie: Šarbel se narodil před dvěma sty lety ve vsi v libanonských horách. Jako mladý muž odešel do kláštera. Po třiatdvaceti letech mu představení dovolili přejít do poustevny. Tam žil dalších šestnáct let. Všichni o něm říkali, že je zbožný. Když mu bylo sedmdesát, zkolaboval při mši svaté a o týden později, právě na Štědrý den, umřel.

Někdo s tak nudným životem po sobě musel jistě zanechat alespoň hluboké mystické spisy. Jenže ouha, investigativní googlení ukázalo, že Šarbel nenapsal ani řádku. Nejspíš tedy něco moudrého říkal a možná byla jeho moudra jinými zachycena. Avšak i na dotaz „Charbel quotes“ poskytl vědoucí vyhledávač zvědavcovi jen skrovnou útěchu. Žádné dech beroucí výroky jsem u tohoto Církvi svatořečeného muže ani při bližším pátrání nenašel.

Světec, o němž nelze nic říct, je životopiscovou noční můrou a ony dva arabské filmy, které o něm byly natočeny, by se klidně mohly používat při terapii osob trpících těžkou nespavostí. Kde tedy najít klíč k Šarbelovu věhlasu? Překvapivě ne za jeho života, nýbrž po jeho smrti. Pár měsíců po ní, roku 1899, totiž začalo na místě jeho hrobu zářit nevysvětlitelné světlo.

Úkaz trval čtyřicet pět dní a přitáhl nejednoho zvědavce i poutníka. Někteří z příchozích byli uzdraveni ze svých nemocí, jiní obdrželi odpověď na své vnitřní zápasy. Mniši chtěli podivuhodnému jevu přijít na kloub a s povolením biskupa i státních úřadů nakonec otevřeli hrobku – tělo bylo naprosto neporušené a známky rozkladu nejevilo ani při další exhumaci roku 1950. Mezitím už se ze Šarbela stala blízkovýchodní celebrita a seznam divů, které se udály na jeho přímluvu, dodnes nebere konce.

Je mnohem snazší vyprávět životy těch, kdo s americkým úsměvem hledí zpřímá do kamery, kdo toho mnoho namluví, všelikoho znají a leckde byli, než příběh světce se sklopenýma očima, který usiloval o ticho, samotu a skrytost, aby mohl rozmlouvat s Bohem. Nicméně to, co se dělo a děje po smrti skrytého světce, jenž strávil většinu svých let v mnišské cele, je pro Církev svědectvím o plodnosti života zcela odevzdaného Bohu, života mni- chů a poustevníků. Ti se škarohlídům i mezi katolíky nejednou jeví jako sobečtí příživníci bez zájmu o svět, zatímco ve skutečnosti jsou (pokud se povedou) planoucí přímluvou za lidstvo.

Tím, že věnují všechnu svou pozornost tomu, který si nejvíce ze všech zaslouží být milován, nahrazují roztržitost lidí, kteří na Boha nevpomenou nikdy, anebo pouze v běhu. Dosah Šarbelova posmrtného díla ukazuje, že ke spáse lidské duše a k Boží slávě více slouží, pokud člověk Pánu dá celé srdce, než daruje-li pouze množství svých skutků. Libanonský poustevník prý nejraději sloužil mši svatou v jedenáct dopoledne, aby mohl strávit první půli dne přípravou na ni a druhou díkůvzdáním po svatém přijímání. Že by námět ke zpytování svědomí pro nás spěchavé kněze a ministranty?

Ilustrace: Helena Filčíková